

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus Iaculatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. I. Earum natura & cur vocentur iaculatoriæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

LIBER PRIMVS.

C A P V T I.

*Earum natura, & cur vocentur
iaculatoria.*

QUAE de orationis natura, à SS. Patribus tradita sunt, ea non tam videntur afferenda (quoniam omnium sermone trita) quàm non omittenda. Damasceno quidem, Oratio est ascensio mentis in Deum vel petitio decentium à Deo. Augustino autè est ascensio animæ de terrestribus ad cælestia; inquisitio supernorum, inuisibilem desiderium. Atque alia alij de oratione in eandem sententiam ferè. Quæ quidem si vlli ex varijs supplicandi formulis quibus in Deum fertur mens hominis convenire videntur; ea sanè sibi præcipuo quodam iure suo vendicant orationes iaculatoriæ, quibus non ascendit modò in Deum pij cuiusque animus, verùm imitatione sponsæ inter ascensum etiam currit, in odorem scilicet vnguentorum eius. Neque verò eo contentus tamquam tardiore motu, & remissio-

I. 3. de fide c. 24.

Serm. 230. de temp.

Cant. 4.

A 2 re

4 DE ORAT. IACVLATOR.

Psalm.
54 7.

re (adeò feruet, nullasq̄ue paritur moras incensa eius adhærendi ei cupiditas) sibi etiam postulat cū Propheta dari alas columbæ, quibus perniciosissimo volatu ad eum feratur, in quo vno requies, extra quem non nisi labor, & dolor, & afflictio spiritus.

Parum dico in rei dignitate, nulla existit volucris, non columba, non aquila, non hirundo, quibus pernecitatis palmam indulserit natura, quas non volando, longo post se relinquunt interuallo, tantaq̄ue emetiuntur celeritate, quidquid est spatij cælum inter & terram seseq̄ue ipsæ Deo sistunt, vt omnino nihil sit quod cū tanta velocitate valeat conferri. Atque hinc quidem factum vt à iaculo nomen sint sortitæ, quod à forti brachio, validisq̄ue intortū lacertis & emissum, incredibili fertur in eam partem rapiditate quò dirigitur, nec modò fertur, verū magna vi penetrat etiam, & obuia quæque perumpendo euincit, vt sibi facilè paret viam: Ad eundem planè modum tanto emittuntur impetu istiusmodi orationes, vt nihil sit quod non peruadant, vt verissimè dixerit Sapiens;

Eccl 35.
21. *Oratio humiliantis se, nubes penetrabit & donec propinquet non consolabitur, & non discedet, donec aspiciat Altissimus.*

Quis hîc orationis efficacitatem non demiretur, cui diuino oraculo, principio tribuitur aëris nubiumq̄ue penetratio, tum ascensus

sus

fus supra eas, vt neque summa altitudine iter eius, neque aduersis nubibus impediatur: Neque verò ei sit satis, nubes superasse; omnino cõtendit etiam Deo propinquare, Deo inquam, qui cœlestia cuncta transgreditur, adeò vt nullam admittat cõsolationem, nec desistat priùs magno clamore interpellare, quàm ad eum accesserit. Sed neque ea re cõtenta est, vrget porrò, premit, sollicitat, nec ab eo vel latum discedit vnguem, donec votis suis fiat satis. Euincit tandem, eiusque postulatio pronis auribus exauditur, quod ipsum est à Sapiente his expressum verbis. Et ^{versu 22.} Dominus non elongabit, sed iudicabit iustos, & faciet iudicium, & fortissimus non habebit in illis patientiam. Nempe orationes hæ iacula sunt quæ feriunt atque adeò vulnerant cor Dei, & ad ipsum molles sibi aditus parant.

Vulnerasti cor meum (exclamat cœlestis spõsus) ^{Cant. 4. 9.} *soror mea sponsa vulnerasti cor meum in vno oculorum tuorum & in vno crine colli tui.* Videre est fanè eum, cui propositum est iaculum collineare aliquò, aut sagittam quemadmodum id probè vt faciat, scopumq; attingat, alterũ oculorum claudere consuevit, ne adhibito vtroque distrahatur, & in diuersa rapiatur oculorum acies. Id ipsum oranti faciendum tum innuitur satis à sponso, tum suadetur à rerum diuinarum peritis: claudendus quippe est alter oculus, ne humana-

rum rerum intuitu mens interpellata, huc illucque cogitatione diuagetur, atque proposito sibi fine excidat atque frustretur. Alter autem quo spectantur caelestia, est aperiendus, quo vno duce, & attingitur scopus, & vulneratur cor sponsi.

At vulneratur etiam vno crine colli, quē non absurdè has orationes interpreteris: Quemadmodum enim vix ille nimiam obgracilitatem apparet; sic & hæ, quoniã momento ferè existunt, disparent citiùs quàm percipiantur. consultò ceteræ excidunt analogiæ & comparationes, oculum inter crinesque ex altera parte, atque orationem ex altera. Ea tamen non videntur omittenda, quam suggerit non ignobilis scripturæ interpretis. Quemadmodum (inquit) qui se libidinoso depereunt amore, ab oculorum argutijs, mutuisque obrutibus, & ornatu capillorum incenduntur maximè: ita vix ferè aliud, diuino conciliando amorì, æquè est efficax, atque oratio, eòque magis, quò ea breuior est, feruidior atque vehementior, quales sunt hæ nostræ iaculatoriæ. Quas ò vtinam, vel caelestis amoris flammæ, nostris in præcordijs excitandæ & augendæ, vel dæmonum in nos furori cohibendo, vel eorum denique districtis gladijs in iugulum nostrum retinendis frequentius adhibeamus. Iacula sunt (mihi crede) quibus omnia tela nequissimi

Franc.
Titel-
manus.

Ephes.
6.16.

simi ignea extinguntur. Oratio frequens
 (ait mellifluus Bernardus) diaboli iacula
 submouet: Quis det iugiter mentis arcum
 habere contentum, memoriaeque phare-
 tram harum sagittarum plenam? sagittae
 sunt salutis Domini & sagittae salutis con-
 tra Syriam (dæmonem accipe) percutiesque
 Syriam donec consumas eam. Similes sunt
 earum quas peritissimus sagittandi Ionathas
 adhibebat, numquam abeunt retrorsum,
 numquam ictu irrita excutiuntur ab arcu,
 semper in eam feruntur partem quò à sagit-
 tario diriguntur; modò quidem in corda
 inimicorum regis (vt loquitur psalmogra-
 phus) modò verò in cor sponsi vt modò vi-
 dimus ex canticis: illos vt destruat, dissipet
 & perdat, hunc vt beneuolum, amicum, pro-
 pitiumque efficiat. Ad summam sagittae
 sunt electae (vt Evangelici Prophetae vtar
 verbis) absconsae in pharetra Domini; quas
 quidem quibus visum est impertit gratis,
 cum orationis donum, vt & caeterarum vir-
 tutum, desursum sic, descendens à Patre lu-
 minum. Quos vult ipse laerificat in domo ora-
 tionis suae. Ipse qui introducit in cellaria &
 in cellam vinariam. Ipse est qui inebriat ab
 vberibus consolationis suae. Ab eo itaque
 frequentibus cordis suspirijs iteratisq; votis
 donum hoc imprimis petendum: Si enim Domi-
 nus magnus voluerit (ait Sapiens) spiritu intelli-
 gentia,

lib. de
modo
viuendi
ad foro-
rem c.
49.

4. Reg.
13. 17

2. Reg.
122.

Psalm.
44. 16.

Isai. 49.
2.

Iac. 117.

Isa. 567.
Cant.

13
Cant.

24.

Eccl.
39. 8.

gentiæ replebit illum (iustum scilicet) veramque illi, non adumbratam conferet sapientiam, cuius quidem fructus at tamquam fœtus est, non communis tantum atque vñrata oratio, sed altissima diuinarum rerum, atque earum quæ sensus fugiunt contemplatio cognitioque. Atque hæc de ratione nominis quo orationes hæ, communiori appellatione sunt notatæ.

C A P V T II.

*Cur dicantur aspirationes, quatuorq;
huius causæ.*

VARIÆ possent, & multiplices illius nomenclaturæ statui causæ, persequar præcipuas, maximèque obuias. Ac primùm quidem ita vocari censeo, quod per eas optimi cuiusque mens aspirat, anhelat & pertingit ad Deum, summum & infinitum bonum, non minori sanè cupiditate quàm ceruus vel à canibus agitatus fatigatusque, vel deuorato serpente maximè sitiens, anhelare solet ad fontes, vt meritò prophetæ succinès, prurumpere is possit in has voces. *Quemadmodum desiderat ceruus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te Deus. Sitiuit anima mea ad Deum fontem viuum, quando veniam & apparebo ante faciem Dei?* Deinde cum per eas aspiret Deus bonam

PL 41.1.